

Ole Bjørn ved Engersbråten

Noen eneboere syns mer enn andre i bildet. Vi har sikkert et hundretalls flere eneboere i blokk enn i skogen. Men noen velger skogen for i det hele tatt å henge sammen. Litt fuglekvidder og et haresprett kan gjøre forskjellen på mentalt liv og død.

Jeg beveger meg svært stillferdig, syns jeg selv i Miljøprosjekt Ljanselvas rike og hilser på en heire nede ved Sagdammen. Nesten helt stille står hun. Vi beveger oss uhyre langsomt begge to i blind tro på at vi ikke har oppdaget hverandre. Det rare lange nebbet er glimrende til én ting; i pirke opp en intetanende, uoppmerksom småfisk. Jeg for min del er på tur med min kjære venn puddeltispen Leika. Her er dyreliv og båndtvang. Svært kort bånd sågar. Langt bortenfor mine vante stubber. Med halen i været har Leika det festlig med nye lukter. Stadig nye lukter – lukter er morsommere enn utsikter. Så forskjellig er hun og jeg skapt. Da hun gradvis ble menneskets beste venn var allerede luktesansen fullt utviklet. Vår lar vente på seg.

Nede i hundremeterskogen, kalt Urskogen, som nidkjære tilretteleggere prisverdig har hoppet over, har noen like prisverdige mennesker lagt ut mangfoldige meter plank på de våteste partiene, slik at selv mødige knær kan bevege seg igjennom. – Var det et par dådyrøyne jeg så litt oppe i lia? Sitt stille så dukker de nok opp.

Nedenfor Urskogen, nede ved elva der stikkveien opp til Engersbråten går, kommer det som fikk meg til å ta turen. En minnetur for Ole Bjørn.

Han hadde satt opp et skikkelig rukleverk av et hus, hinsides stygt og pent, uten vater og metermål. Gjort av materialer av odde slag han hadde sett sitt snitt til «å ta vare på». Det taler til kommunens og mange vennlige naboers heder at de lot være å gjøre noe med det så lenge han levde. Men i vinter tok livet slutt. Vi møttes bare en gang. Borte er huset og dørskiltet malt med grov penselbust på en blikkplate:

«Her bor: Kaninen Pytti-Pytt og katten Pottigutt og Ole Bjørn Pytti Sprett.» Slikt selskap kan gjøre livet levelig for mannen.

Litt unna ute på vollen sto et annet skilt:

«Olga Magnussen født 24/7 1913 gått i tysk minefelt ved Lista Vestheim 3/10 1944.» Slikt kan ha gitt gutten grunnskuddet.

Nå er alt borte, bare en pent striglet voll er tilbake. Snart kommer visst en benk og en minnetavle, har jeg hørt. Pussig type må han ha vært denne Ole Bjørn, vil vi få høre om noen år. Et pust i sivet, han også.

Vi høres av.